

Sfârșitul toamnei

Tudor Arghezi

O! Cine-ar zice că pe-aici
Au fost vreodată flori,
Privighetori,
Și cărți citite cu ochi mici,
În care latele panglici
Întorsu-s-au de-atâtea ori?

Și totuși, furăm doi mai ieri,
Srânși braț de braț, gângavi,
Ca doi bolnavi;
Și-n legănarea celor seri,
Subt plopilor negrii și severi,
Blânzi și supuși ca niște sclavi.

Să plec! de-acuma sunt străin
Pe unde fură trei,
Pleșuvi și ei!
Ceva ciudat, ca un destin
Mă-mpinge să mă-ntârzii prin
Căzuta frunză din alei.

Aici, unde-a murit trecutul,
Mă plimb ca-ntr-un mormânt,
În care sunt
Legat s-ascult cum tace lutul,
Pe când în suflet toarce mutul

Regret, înfășurat în vânt.